Р Е Ш Е Н И Е
№ 40334

гр. София, 18.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева
ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова
Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стела Спасова, като разгледа дело номер **8044** по описа за **2026** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „КАРИН-БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя П. Б. Г., чрез адв. Б. М. - САК срещу Решение №967 от 18.03.2026 г. по НАХД №17183/2025 г. по описа на СРС, с което е потвърдено наказателно постановление №837111-F815660/09.07.2025 г. на началник на отдел "Оперативни дейности"-С., Дирекция "Оперативни дейности" в ГД „Фискален контрол“.

В касационната жалба са изложени доводи, че Решението на СРС е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на административнопроизводствените, материалноправните и процесуалноправните правила. Сочи, че административнонаказващия орган е нарушил разпоредбата на чл.52, ал.4 и чл.53, ал.1 от ЗАНН, както и е издал НП в нарушение на чл.28 и чл.29 от ЗАНН. Твърди, че решението на СРС е немотивирано и бланкетно, както и че съдът не е обсъдил всички възражения и доводи на жалбоподателя, както и събраните доказателства, поради което е достигнал до неправилни изводи. Иска отмяна на решението на СРС.

В съдебно заседание касаторът „КАРИН БГ“ ЕООД, редовно призован, не се явява, не изпраща представител.

Ответникът Началник отдел „Оперативни дейности“ – С., дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при Централно управление на Национална агенция за приходите, се

представлява от гл. юрк. К., която оспорва касационната жалба. Моли за отхвърлянето й като неоснователна и недоказана. Счита Решението на СРС за правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.
Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор С., дава заключение за неоснователност на касационната жалба.
Административен съд София - град, II касационен състав, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема следното:
Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК, от надлежна страна и срещу подлежащо на съдебен контрол решение, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения.
В оспореното решение въззивният съд е приел, че на 12.03.2025 г. била извършена проверка в търговски обект - бензиностанция, находяща се в [населено място], [улица] стопанисвана от „Карин - БГ" ЕООД, при която се установило, че на територията на търговския обект има съд за съхранение на течни горива в обем от 1000 л. В установения съд били налични 30 л. дизелово гориво, а този съд не е бил регистриран в Националната агенция за приходите. За нарушението е съставен АУАН. Въз основа на съставения акт, наказващият орган е издал обжалваното наказателно постановление.
Въз основа на събраните доказателства съдът е обосновал извод, че описаната в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление фактическа обстановка е правилно отразена. Приел е, че АУАН е съставен съобразно разпоредбите на ЗАНН. Установените в акта и в наказателното постановление обстоятелства, свързани с нарушението са доказани по реда на съдебното следствие. Съдът не е намерил основание да намали размера на наложената санкция. Приел е, че правилно е определена нарушената материалноправна норма, което отговаря на установената фактическата обстановка и е в съответствие със словесното описание на нарушението, както в АУАН, така и в наказателното постановление. Приел е, че нито АУАН, нито наказателното постановление страдат от съществени пороци, както и че правилно е приложен материалния закон, тъй като се касае за типично нарушение от съответния вид, което предвид на вместимостта на съда и характера на търговския обект не може да представлява маловажен случай и чл.28 от ЗАНН е неприложим. Деянието е формално, а не резултатно-увреждащо, поради което простото извършване е достатъчно, за да породи отговорност за това нарушение.
С тези мотиви СРС е потвърдил НП.
Решението на СРС е валидно и допустимо, но неправилно по следните аргументи:
На първо място от наказателното постановление не става ясно кога е извършено нарушението. Вмененото нарушение - липса на регистриране и отчитане на зареждане с течни горива чрез ЕСФП е извършено чрез бездействие. При нарушение, изразяващо се в бездействие, следва да бъде ясно кога е възникнало задължението за извършване на дължимото действие. В случая това предполага да е ясно кога е извършено зареждането на гориво, което е следвало да бъде регистрирано и отчетено. Тази дата не е индивидуализирана. Не е ясно дали нарушението се твърди да е извършено на датата на проверката, предвид, че в НП е посочена датата 12.03.2025 г., или в друг конкретен момент, при условие, че към датата на проверката в съда от 1000 л са били налични 30 л. Посочване на точната дата на нарушението е задължителен реквизит на НП, и има съществено значение при индивидуализация на нарушението. В същото време е и предмет на доказване, поради което такъв пропуск не може да бъде отстранен в процеса на обжалването на наказателното постановление. Отсъствието на датата на извършване на нарушението е от значение за определяне началния момент на давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН. Според съда

тази неяснота съществено ограничава правото на защита на наказаното лице, тъй като не позволява нито ефективна защита по фактите, нито проверка за спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Касае се за съществен реквизит на АУАН - чл. 42, т. 3 от ЗАНН, и на НП - чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, чиято липса съществено засяга правото на защита на наказаното лице. Не може елемент от обективния фактически състав на нарушението, каквото е датата на извършването му, да се извлича от данните по преписката, предвид правораздавателния характер на наказателните постановления. Волята на законодателя е пределно ясна - датата на извършване на административното нарушение следва да е установена безспорно и посочена точно в АУАН и в НП. Т. е императивно и абсолютно задължение на АНО важи и за разглеждания случай.

На следващо място районният съд е приел, че нарушението е доказано, като фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелите Р. и Д.. При прочита на свидетелските показания на св. Р. обаче се описва фактическа обстановка, различна от описаната в АУУН и НП. Така например св. Р. посочва, че съдът за съхранение на горивото е бил на територията на бензиностанцията, в микробус, но проверяващият екип не е установил чий е този микробус. Микробусът е бил паркиран в непосредствена близост до сградата на бензиностанцията. При разпита на св. Д. отново се сочи, че количествата гориво са били открити в бус, паркиран зад бензиностанцията, но не можела да каже дали е било проверено чий е бусът. В АУАН е посочено обаче: на територията на търговския обект задълженото лице притежава и експлоатира съд за съхранение на течни горива. Оттук е налице извод за неизяснена фактическа обстановка и противоречие на свидетелските показания със описаното в АУАН и НП, а именно: къде е бил поставен съда за съхранение и чий е бил той. От проверяващите не е установено кой е собственикът на микробуса и кой е собственикът на съда за гориво, не е изискана справка, подкрепена с писмени доказателства, за това ако микробусът е на касатора кога и как е придобит съда за съхранение, кога е навлязъл на територията на бензиностанцията, кога за първи път е получено гориво, а оттам и да обосноват преценката за това кога е започнал и кога е изтекъл 7-дневния срок, съгласно чл.59в, ал.4 от Наредбата, за подаване на данните. Поради което АНО, подобно на актосъставителя, не е бил в състояние да опише нарушението с всички негови обективни признаци.

Настоящият състав счита, че НП е издадено при неизяснена фактическа обстановка и в условията на несъбрани доказателства, които да обосновават, че нарушението е извършено от наказаното лице. АНО не е изпълнил вмененото му задължение по чл. 52, ал.4 от ЗАНН, а именно преди да се произнесе по преписката, да провери акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и прецени възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, да извърши и разследване на спорните обстоятелства. Разследването може да бъде възложено и на други длъжностни лица от същото ведомство.

Наличието на нарушение на чл. 42, т. 3 от ЗАНН, на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и чл.52, ал.2 от ЗАНН и противоречивите свидетелски показания на проверяващите и отразеното в АУАН и НП, водят до неправилно формиран извод на СРС за законосъобразност на процесното наказателно постановление.

По изложените съображения, обжалваното решение като неправилно следва да бъде отменено и вместо него да се постанови отмяна на оспореното наказателно постановление.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, II касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №967 от 18.03.2026 г. по НАХД №17183/2025 г. по описа на СРС, 104 състав.
ОТМЕНЯ Наказателно постановление №837111-F815660/09.07.2025 г. на началник на отдел "Оперативни дейности"-С., Дирекция "Оперативни дейности" в ГД „Фискален контрол“ при НАП.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.